

2020. október 29.
Nyíregyháza
Online Reformációi sorozat 4. nap
Cím: Igei – és Gyülekezeti fegyelem

(1. dia) „²⁶Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttek, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épületeket szolgálja! ²⁷Ha nyelveken szól is valaki, ketten vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig egymás után; egyvalaki pedig magyarázza meg! ²⁸Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagához szóljon és Istenhez! **(2. dia)** ²⁹A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg! ³⁰De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el! ³¹Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki bátorítást kapjon. ³²A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak. ³³Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik,” I Kor 14,26-33

Drága Testvérek!

Mai reformációi sorozatunk témája az **(3. dia)** „Igei – és Gyülekezeti fegyelem”. Ez a téma jól beleilleszkedik a reformáci-

óba, hiszen a középkor egyháza olyan uralkodó, a Szentírástól elhajló, a Krisztus testéből kiszakadni látszó útra lépett, amelynek nagyon nagy szüksége volt a fegyelmezésre, a feddésre, az intésre. Az akkori egyház a szó más értelmében – erre fogok még utalni – feddhetetlen volt, azaz az egyházat, a papokat, egyházi vezetőket nem lehetett feddeni, inteni, mert azonnal kiátkozták, rosszabb esetben máglyára tették. Isten ebben a korban Luthert használta arra, hogy ezekre az elhajlásokra, vadhajtásokra fel hívja a figyelmet és újra érvénybe lépjen, ami aztán a reformáció „jelszavai” is lettek **(4. dia)**:

- Sola Scriptura – Egyedül a Szentírás
- Sola Gratia – Egyedül Kegyelemből
- Sola Fide – Egyedül Hit által
- Solus Christus – Egyedül Krisztus

Isten ezt az embert rendkívül termékennyé tette, hiszen rengeteg értekezésben, vitairatban, hitvallási – és igemagyarázatban írt arról, hogy egyedül Isten kijelentett Igéjére lehet hagyatkozni, egyedül ez lehet a vezérfonal, s ha az egyház, a papok, a vezetők, akár

még a pápa is eltér ettől, akkor Isten ítéletét vonja magára. Isten a fegyelmezési, feddési szolgálatot is rábízta Lutherre, mert – ahogy abban az időben is – feddeni kellett az egyházat, a gyülekezeteket, a papokat, vagy éppen a pápát. Nem azért tette ezt Luther, mert „fegyelmezési viszketegsége” lett volna, hanem azért, mert a megtűrt bűnökkel nem tudott együtt élni sem a maga életében, sem az egyházban. **(5. dia)** Azért volt szükség a feddésre, a fegyelmezésre, mert Isten a bűnnel, a megtűrt, ápolt, dédelgetett, megmagyarázott, kimagyarázott, gyakorolt bűnökkel nem tud közösséget vállalni, ezért a fegyelmezés eszközét Lutherre bízta. Az akkori kor egyháza azért is vált feddhetetlen egyházzá a szó másik értelmében, mert inkább kiátkozta Luthert, mint hajlandóságot mutatott volna a megújulásra, a bűnbánatra, a megtérésre, a Szentírás-hoz való újra visszatérésre. **(6. dia)**

- 1520. június 15-ben átokkal fenyegették meg Luthert, amennyiben tanítását nem vonja vissza.
- Luther erre tüntetőleg reagál: 1520. december 10-én elégeti a pápai kiátkozó bullá

- A pápa 1521. január 3-án kimondta Lutherre az egyházi átkot.

(7. dia) Amikor 1517. október 31-én kiszegelte a Wittenbergi vártemplom kapujára a 95 tételt, ezzel egy nyílt vitát, a Szentírás újbóli felfedezését kívánta elősegíteni az egyházban. Ebben a 4 évben az újulásra hajlandóságot nem mutató egyházi vezetők folyamatosan el akarták lehetetleníteni Luthert, pedig ő nem egy szektavezér, egyházalapító szeretett volna lenni, hanem arra vágyott, hogy szeretett egyháza, általa tisztelt előjárói megújuljanak, bűnbánatot tartsanak, megtérjenek és megelevenedjenek a hívő életek, a papok, a pápa, a gyülekezetek és a gyülekezetek tagjai. Ezért vállalta fel a konfliktusokat, a konfrontációkat, a fegyelmezés, a feddés eszközeit. Nem úgy, mint aki büntelen, hibátlan lett volna, hanem úgy, mint aki Jézus Krisztust megismerte személyesen, elköteleződött Jézus iránt, Őt szerette volna követni, szolgálni és az volt a vágya, hogy újra Jézus Krisztus legyen Úr az emberek – és az egyház életében. Amikor egyház vagy gyülekezeti fegyelemről beszélünk, akkor mindig annak a kontextusában kell tennünk

megvizsgálva azt, hogy Úr-e Jézus az egyház, a gyülekezet életébe. Középpontban van-e Jézus az egyház, a gyülekezet életében? Az akkori pápai és vallásos korszellem kisöpörte Jézust az egyház, a gyülekezetek életéből, s ezáltal az emberek életéből. A Bibliában olvashatunk hasonlóról, a történelem ilyen formában ismétli önmagát. Engedjétek meg, hogy egy Ószövetségi és egy Újszövetségi példát hadd említsek.

Királyok könyvében olvashatunk **(8. dia)** Manassé és Ámon királyokról, akik 55 és 2 évig uralkodtak. Manassé Kr.e. 697-ben lett király és azt mondja róla a Szentírás **(9. dia)**: „²Azt tette, amit rossznak lát az ÚR: olyan utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. ³Újra megépítette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás elpusztított, oltárokat állított Baalnak, és készíttetett egy Aséra-szobrot is, amelyet Aháb, Izráel királya készíttetett. Leborult az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat. ⁴Építtetett ilyen oltárokat az ÚR házában is, amelyről pedig ezt mondta az ÚR: Jeruzsá-

lemben lesz a nevem. ⁵Oltárokat építtetett az ég minden seregének az ÚR háza mindkét udvarában. ⁶A fiát is elégette áldozatul. Varázslást és jelmagyarázást űzött, halottidézőket és jövendőmondókat tartott. Sok olyan dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az ÚR, bosszantva őt. ⁷Asérának azt a bálvány-szobrát, amelyet ő készíttetett, a templomban helyezte el” II Kir 21,2-7

Mindezt 55 éven keresztül végezte, elhagyták az Urat, nem volt lelki látás, bűnbánó élet. Ezt az életet folytatta Ámon fia is, akiről ezt írja a Szentírás **(10. dia)**:

„²⁰Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, ahogyan apja, Manassé is tette. ²¹Mindenben azon az úton járt, amelyen járt az apja: tisztelte azokat a bálványokat, amelyeket apja tisztelt, és azokat imádta. ²²Elhagyta az URat, ősei Istenét, és nem az ÚR útján járt.” II Kir 21, 20-23

Ebben az 57 évben hasonló a kérdés:

Úr-e Isten a nép, a király életében? Közepponban van-e Isten Isten népe életében? Az akkori baalkultusz, a vallásoskodás korszellemé kisöpörte Istent a nép életéből. Ámon után **(11. dia)** fia, Jósias lett a király, aki 31 évig uralkodott, s ő volt az a személy, aki ezt a kérdést feltéve a bűnbánat, Isten Igéjének a komolyan vételének útjára lépett. Róla olvashatjuk **(12. dia)**:

„²Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR. Mindenben ősatyjának, Dávidnak az útján járt, és nem tért el arról sem jobbra, sem balra. [...] ¹¹Amikor a király meghallotta a törvénykönyv igéit, megszaggatta a ruháját. ¹²Majd ezt a parancsot adta a király Hilkijjá főpapnak, Ahikámnak, Sáfán fiának, Akbórnak, Míkájá fiának meg Sáfán kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének: ¹³Menjetek, kérdezzétek meg az URat, hogy mit jelentenek ennek a megtalált könyvnek az igéi rám és az egész népre, Júdára nézve! Mert nagy haragra indulhatott ellenünk az ÚR, mivel nem hallgattak elődeink ennek a könyvnek az igéire, és nem tették meg mindazt, ami a számunkra meg van írva. [...] **(13. dia)** Ezt

mondja az ÚR azokról az igékről, amelyeket hallottál: ¹⁹Mivel megrendültél, és megaláztad magad az ÚR előtt, amikor meghallottad, hogy mit jelentettem ki erről a helyről és lakóiról, hogy milyen pusztulás és átok vár rájuk, megszaggattad a ruhádat és sírtál előttem, azért én is meghallgatlak! – így szól az ÚR.” II Kir 22,2a.11-13.18b-19

(14. dia) ⁴Ezután megparancsolta a király Hilkijjá főpapnak, a helyettesének és az ajtóőröknek, hogy hordjanak ki az ÚR templomából minden olyan fölszerelést, amely Baalnak, Asérának és az ég minden seregének készült. Elégette azokat Jeruzsálemen kívül, a Kidrón mezején, és a hamut Bételbe vitette. ⁵Eltávolította a bálványpapokat, akiket Júda királyai alkalmaztak azért, hogy az áldozóhalmokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem környékén, meg azokat is, akik Baalnak, a napnak, a holdnak, a szerencsecsillagoknak és az ég egész seregének tömjénezték. ⁶Kivitette az ÚR házában levő Aséra-szobrot is Jeruzsálemen kívülre, a Kidrón-völgybe, és elégettette a Kidrón-völgyben, porrá zúzatta, porát pedig a

köznép temetőjébe szóratta. **(15. dia)** ⁷Leromboltatta a férfiparáznák házait, amelyek az ÚR háza mellett voltak, ahol az asszonyok sátracskákat szóttek Asérának. ⁸Behozatta az összes papot Júda városaiból, az áldozóhalmokat pedig, amelyeken a papok tömjéneztek, tisztátalanná tette Gebától Beérsebáig. Leromboltatta a kapuknál levő áldozóhalmokat, amelyek Jósua városparancsnok kapujának a bejáratánál voltak, a városkapun belül, bal kéz felől.” II Kir 23,4-8

Amikor Isten drága szava kikerül egy nép, egy gyülekezet életéből, amikor megtúrt bűnök tengerében fuldoklik egy nép, amikor nem az Úr van a középpontban, akkor ennyire le lehet züllesztetni egy országot, ahogy tette Manassé vagy Ámon. Isten pedig küldött egy embert Jósiás személyében, aki helyreállította, középpontba állította Isten Igéjét. Nem az arany középutat kereste, hanem a középpontot, Isten Igéjét, ami felfed minden bűnt, és ami által helyre állhat az Istennel való kapcsolat

Az Újszövetségi példa egy gyülekezeti példa. A Jelenések könyvében olvashatunk arról, hogy – Jézus mondja – **(16. dia)**

„²⁰Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Jel 3,20. Talán sokan nem is gondolnak ebből a szemszögből erre a jézusi mondatra, de ismerve a Laodíceai Gyülekezet életét ez arról szól, hogy Jézust a gyülekezeten kívülre szorították, „kitessékelték”. Az akkori vallásos korszellelem kisöpörte Jézust az egyház, a gyülekezetek, többek között a Laodíceai Gyülekezet életéből, s ezáltal az emberek életéből is. Az ajtón kívülre szorult Jézus! Ezért mondja **(17. dia)**: „Az ajtó előtt állok...ha valaki... kinyitja az ajtót...”. Ebben a levélben is fel kell tenni a kérdést: Úr-e Jézus az egyház, a gyülekezet életébe? Középpontban van-e Jézus az egyház, a gyülekezet életében?

Látva ezeket a felsorolt eseményeket **(18. dia)** az ókorban, a középkorban, Manassé és Ámon, a 7 gyülekezet idejében, Luther idejében, ott ahol nem volt igei fegyelem, ahol nem ragaszkodtak Isten drága Igéjéhez, Jézus Krisztushoz, ahol nem volt igei feddés, ahol feddhetetlenség, a szó másik értelmében, ott nézzétek meg,

hogyan az Úr az ajtón kívülre került. Manassé és Ámon, a pápa, és mondjuk ki őszintén, bűnbánattal, de kellő kritikával, korunk egyházaiban is az ajtón kívülre szorítottuk Jézus Krisztust! Egyházaink az arany középutat keresik, miközben a mindenkori középpontot, Jézus Krisztust kellene hirdetni és az Isten Igéjét kellene komolyan venni! **(19. dia)** Amikor nincs igei – és gyülekezeti fegyelem, akkor a „Középpontról” áthelyeződik a „középútra” a hangsúly. Az egyháznak sosem a középutat kell keresnie, hanem a „Középpontot”. Ezért különösen is fontos az egyház életében az igei – és a gyülekezeti fegyelem. **(19/a dia)** Az egyháznak mindig, minden időben, minden helyzetben, minden körülmények között az Isten Szava alapján kell tájékozódnia – ez a fegyelem!

A felolvasott igehirdetési alapigénk is erre szeretne rámutatni. Ahhoz, hogy megértsük, Pál miért írta le ezeket, érdemes néhány szót ejtenünk a korintusi gyülekezetről.

(20. dia) Korintus a mai Görögország Korinthoszi-öböl D-K-i csücskében fekszik. A görög félsziget egyik legjelentősebb települése volt. A Peloponnesz-félszigetet a keskeny földszoros,

az Iszthmosz kapcsolja a görög szárazföldhöz. A keleten fekvő Égei-tenger és a nyugatra eső Jón-tenger hosszan benyúló öbleit **(21. dia)** itt alig 6 km választja el egymástól. A két tengert egyébként 1881 – 1893 között kötötték össze, melynek a Korinthoszi csatorna a neve. Érdekesség, csak lábjegyzetben, **(21/a dia)** hogy a csatorna a magyar Gerster Béla tervezőmérnök munkája alapján készült el.

Korintus városa mivel kereskedelmi központ volt és a hajók itt kötöttek ki, majd szállították a rakományokat 6 km-re a szárazföldre a Jón-tenger kikötőjébe, így rendkívül forgalmas város volt. Augustus császár Kr.e. 27-ben a várost tette meg Akhaia provincia székhelyévé.

Amikor Pál megérkezett a városba, már eleven, pezsgő nagyvárosi életet talált itt. **(22. dia)** A vallási, társadalmi és gazdasági élet központja volt. A közbiztonság és a közérkölc közmondásosan sok kívánnivalót hagyott maga után. Abban a korban a κορινθιαζειν „korintusi módra élni” annyit jelentett, mint erkölcsi posványba süllyedni. Az írásmagyarázók meg szokták említeni

az Aphrodité templomában rendelkezésre álló ezernyi prostituáltat, amikor Pál szemére veti egyes gyülekezeti tagoknak, hogy engednek a paráznaság kísértésének.

(22/a dia) Pál Kr. u. 50-ben vagy 51-ben érkezhetett Korinthusba. A gyülekezet mindenképpen az ő munkássága nyomán támadt a városban. Maga írja, hogy „az alapot ő vetette” (I Kor 3,10). A korinthusi gyülekezetnek zsidó származású tagjai is voltak, de többségük azonban, legalábbis a levelek megírása idején, már pogány eredetű hívekből állt. **(22/b dia)** A nagyváros lüktető élete, az állandó idegenforgalom szintén tápot adhatott a szellemileg amúgy is fogékony korinthusi keresztyének körében azoknak a különködő nézeteknek, sőt tévtanoknak, amelyekből az apostol levelével ki akarja józanítani őket.

(23. dia) A gyülekezeti életnek az apostol által kifogásolt tünetei közül az egyik legfeltűnőbb a *pártoskodás*, csoportok képződése a gyülekezeten belül, és ezek *viszálykodása* vagy vetélkedése egymással. Különféle *erkölcsi kisiklások* is előfordultak a gyülekezetben. Volt, aki a mostohaanyjával élt együtt (5. fejezet),

voltak, mégpedig gyülekezeti tagok, akik világi bíróság előtt *pereskedtek* egymással, és voltak, akik *keresztyén létükre a kikötővárosban hemzseggő könnyen kapható nőkkel adták össze magukat*.

Külön sorozatot lehetne tartani a gyülekezet életéről, de annyi megállapítást tehetünk összegzésképpen, hogy sok feszültség, probléma, hiteltelenség, bűn jellemezte a korinthusi gyülekezet. Sajnos erre a gyülekezetre is nagyon érvényes volt, amit jóval később, a XIX. században fogalmazott meg Spurgeon, a híres igehirdető **(24. dia)**: „*Azért van olyan kis hatással az egyház a világra, mert olyan nagy hatással van a világ az egyházra.*”

A nagyvárosi élet hatott a gyülekezeti életre és befurakodtak olyan elemek, amelyekről azt írja Pál **(25. dia)**: „**¹Mindenfelé az a hír járja, hogy paráznaság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sem fordul elő**” I Kor 5,1. Ez a mondat mindent elárul, hogy a korinthusi gyülekezet élete milyen! Amikor nincs igei – és gyülekezeti fegyelem, akkor ilyenné válik a gyülekezeti és egyéni élet. Amikor egy gyülekezet

és egy ember életében nem Jézus Krisztus van a középpontban, akkor olyanná vagy még rosszabbá válik, mint a világ!

Ezért fontos azt a szót jó körüljárnunk, hogy feddhetetlen!
Két jelentése van, amire már korábban utaltam. **(26. dia)**

1. Feddhetetlen: Példás magaviseletű, aki semmi feddésre méltót el nem követ
2. Feddhetetlen: Akit nem lehet feddeni, inteni, mert nem tudja elfogadni a feddést, az intést

A feddés, az intés, a figyelmeztetés különösen is fontos egy ember, egy gyülekezet életében. Az azt jelenti, hogy valaki elindul a lejtőn és az intő, a feddő, a figyelmeztető meg akarja óvni szeretetből, hogy összetörés, tragédia legyen belőle. Pál azt mondja Timótheusnak **(27. dia)**: „**Ha ezeket tanítod a testvéreknek,**” I Tim 4,6. ὑποτίθημι (ὑποτιθέμενος) szó azt jelenti: tanít, elébe ad, emlékeztet. Pál itt arra utal, hogy a Krisztusban hívő ember folyamatosan emlékezik és emlékeztet arra, amit Krisztus tanít. Ez az emlékeztetés feladat is. Ez nem azt jelenti, hogy parancsokat kell osztogatni az embereknek, ki kell oktatni, helyre kell pakolni,

szemére kell hányni, el kell ítélni, hanem szelíden és alázattal kell tanácsot adni nekik. Nagyon sok vétke van a hívőknek abban, hogy az igei – és gyülekezeti fegyelmezést nem vagy nem jól „alkalmazzák”. **(28. dia)** A „nem alkalmazásból” az fakad, hogy nem lesz igei, krisztusi életű, a „nem jól alkalmazásból” pedig az fakad, hogy szeretetlen, törvénykező közösségek lesznek. Krisztus szolgájának arra kell tanítani az embereket, hogy józanok legyenek, arra biztatva őket, hogy gondolkozzanak biblikusan, igei-en.

Pál apostol, amikor elbúcsúzik az Efezusi Gyülekezettől, akkor ezt mondja **(29. dia)** : „²⁹**Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját,** ³⁰**sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik hazugságokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat.** ³¹**Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat.**” ApCsel 20,29-31.

A hívő ember legyen mindig inthető, fedhető és törekedjen a feddhetetlenségre, azaz legyen példamutató életű a szavaiban, a tetteiben! A feddhetetlen ember, gyülekezet, akiket nem lehet feddeni, inteni az Isten Igéjével, mert korunkban is a hívők úgy akarnak élni, mint a világ, erőtlenné és hiteltelenné vált. Valaki egyszer úgy fogalmazott: **(30. dia)** „Az egyház kudarcot vallott ebben a nemzedékben, mert nem tudta helyesen megítélni a történéseket, ami lehetővé tette, hogy mindenfajta tévedés utat találjon soraiba. Tanácstalan és gyenge lett, sőt egyes esetekben elhagyta hitét. Erőtlen teológia és meggyőződés nélküli igehirdetés lépett az erős tanítás és a Szentírás világos magyarázata helyébe. Az örökség tragikusnak bizonyult. Az egyházban eluralkodott a tanácstalanság, a nem biblikus pszichológia, az okkult irányzatok befolyása, a sikerközpontú filozófia és a jólét teológiája. Az egyháznak meg kell húznia a határvonalakat a tévedés és az igazság között, és az embereket építenie kell Isten Igéjében. Isten a lelkeseket teszi felelőssé azért, hogy figyelmeztessék az embereket a lelki veszélyekre!” (John F. Macarthur).

Elsősorban a mi felelősségünk, hogy emlékeztessünk, figyelmeztessünk, intsünk, feddjünk, s mindeközben sohasem feddhetjük el, hogy csak azok inthetnek, akik inthetőek, feddhetnek, akik fedhetőek! Ahhoz, hogy igei – és gyülekezeti fegyelem legyen, ahhoz mindig arra van szükség, hogy Krisztussal egészen szoros kapcsolatban legyen az intő, feddő és az a célja, hogy az intettet, a feddettet oda terelje, oda szeresse Krisztushoz. Szeretetlenségével még inkább el lehet valakit távolítani Krisztustól. Aztán persze vannak olyanok is, akik egyáltalán nem feddhető és nem inthető emberek és vannak olyan feddő és intő testvérek, akiknek a saját hívő életük is romokban van.

Sajnos nagyon sokan **(31. dia)** így próbálnak meg inteni, de ez nem Krisztusi. A gyengéd, szeretetteljes és a krisztusi igazsághoz mindenáron való ragaszkodás fakad a Krisztusi indulatból. Nem szeretnék rangsorolni, egymással szembe állítani, de nekünk elsősorban **(32. dia)** a legfontosabb a krisztusi igazsághoz való ragaszkodás. Ettől nem térhetünk el se jobbra, se balra. Ennek kell mindent alárendelnünk. Ha ez meg van a magunk életében, akkor

lehet igei – és gyülekezeti fegyelmezésről és fegyelemről beszélni. Pál ezért intette a korintusi gyülekezetet akár a nyelveken való szólás kapcsán, akár a megtűrt paráznaságok kapcsán, mert ő is tudta, hogy **(33. dia)** „³³**Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.**” (33. v.). Békesség azonban nem úgy lesz, hogy nem teszünk szóvá bűnöket, ez egy hamis álbékesség, hanem úgy, ha Isten békessége uralkodik az ember, a gyülekezet életében. Krisztus békessége pedig csak úgy lakozik, ha a megtűrt, ápolt, dédelgetett, megmagyarázott, kimagyarázott, gyakorolt bűnökkel leszámolunk a magunk és a gyülekezet életében. Ez a „leszámolás” pedig a megvallás, a bűnbánat, az összetörettetés! Erre kell inteni magunkat és a gyülekezetet, s akkor lehetünk feddhetetlen, azaz „példás magaviseletű, aki semmi feddésre méltót el nem követ”, krisztusi életű tanítványok és gyülekezet egyaránt. **(34. dia)** Légy feddhetetlen, azaz példás életű és ne légy feddhetetlen, Akit nem lehet feddeni, inteni, mert nem tudja elfogadni a feddést, az intést.

Ámen!